

Arrest

nr. 72 464 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 20 augustus 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 29 augustus 2011 geeft de arts-attaché zijn advies over de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.09.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Reizen is met deze problematiek geen bezwaar, wel dient de continuïteit van de zorg verzekerd te zijn. Mantelzorg is niet noodzakelijk. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst."

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.' Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Voor de aandoeningen van betrokkene is de behandeling gratis.

Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten, van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Voor de benodigde medicatie kunnen betrokkenen terecht in een van de 'Primary Health Care Centres'. Er zijn in Kosovo 32 'Main Family Medicine Centres' (men kan deze terugvinden in elk dorp/stad), 152 'Family Health Centres' en 263 'Puncta' (kleine gezondheidscentra in landelijke gebieden).

Verder kan betrokkene ook op IOM beroep doen voor de REAB-procedure (procedure voor de Terugkeer en Emigratie van Asielzoekers uit België). Indien betrokkene specifieke bijstand (bvb medische bijstand) nodig heeft kan hij vergezeld worden door een (medische) begeleider tot aan de eindbestemming.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo — het land waar hij tenslotte ruim 50 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan, een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen baseren op een schending van

- artikel 9 ter van de wet van de 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- artikel 1 en 3 van de wet van de 29.07.1991 inzake formele motivering

De argumenten van de verwerende partij in het bestreden beslissing zijn argumenten voor een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaren;

In de zaak M., werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de diensten vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard op 21.09.2009;

De diensten vreemdelingenzaken nalaat voldoende te motiveren waarom is er een beslissing van ontvankelijk genomen en in de gegrondheidsfase nemen ze een andere standpunt op de pathologie, de risico voor zijn leven of fysieke integriteit en de bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland;

De besluiten van de diensten vreemdelingenzaken zijn in tegenstrijdigheid met de advies van reis die beschikbaar is op de ministerie van buitenlandszaken;

Hier ook, nalaat de diensten vreemdelingenzaken voldoende te motiveren;

Mijnheer M. verwijst naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

- Rvv 10.12.2008, nr. 20 233

- Rvv 19.12.2008, nr. 20 909

- Rvv 07.01.2009, nr. 21 230

- Rvv 09.01.2009, nr. 21 300

- Rvv 03.02.2009, nr. 22 644

De rechtsleer heeft al gezegd:

“(...)”

(MOTULSKY et BOBRUSHKIN, « Le séjour des étrangers en Belgique et le contentieux médical. Aperçu de quelques principes dégagés par la jurisprudence récente du Tribunal de Première instance de Bruxelles siégeant en référés et de la section administration du Conseil d'Etat », JT 1998, p. 284)

In de zaak M., « ...het medisch advies van de arts-attaché (waarvan kopie in geloten omslag bijlage)... » werd niet toegevoegd aan het bestreden beslissing ;

Mijnheer M. weet niet de naam van de arts-attaché en kan dus niet de medisch kwaliteit van deze advies controleren;”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijn of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat de argumenten uit de bestreden beslissing betrekking hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het is volstrekt niet onverenigbaar om een aanvraag ontvankelijk te verklaren omdat aan formele vereisten is voldaan en vervolgens een beslissing tot ongegrondheid te nemen. Het standpunt

van de gemachtigde omtrent de ernst van de pathologie van verzoeker en het risico voor zijn leven of de fysieke integriteit, staat geheel los van de beoordeling van de ontvankelijkheid.

De overwegingen van de bestreden beslissing laten volgens de verwerende partij aan verzoeker toe om te achterhalen waarom zijn aanvraag ongegrond werd verklaard. In antwoord op verzoekers concrete kritiek stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers dossier heeft overgemaakt aan een arts-attaché, met het oog op een advies overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Uit het advies van deze arts blijkt duidelijk dat deze na grondig onderzoek tot het besluit kwam dat de aandoening van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de behandeling voor de aandoening beschikbaar is in Kosovo. De verwerende partij meent dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin geadviseerd wordt dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië, te volgen.

Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing strijdig is met het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, laat de verwerende partij gelden dat de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vanuit medisch oogpunt geschiedt. Bovendien heeft een dergelijk reisadvies betrekking op Belgische onderdanen die naar Kosovo willen reizen en kan dit niet zonder meer doorgetrokken worden naar de situatie van Kosovaarse onderdanen. Ten overvloede wijst de verwerende partij op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker kan zich volgens de verwerende partij dus niet beroepen op het algemeen reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Inzake de diverse arresten van de Raad, die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, merkt de verwerende partij op dat het niet duidelijk is op welke wijze deze arresten enige relevantie hebben voor verzoekers beroep. Bij gebreke aan enige toelichting in verzoekers middel, is het niet duidelijk hoe de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze arresten, waardoor de verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, zoals dit in gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer heeft op gemotiveerde wijze geoordeeld dat uit het medische dossier geen pathologie kan worden weerhouden waarvoor behandeling in België noodzakelijk is en dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, gezien aldaar een adequate behandeling beschikbaar is.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

2.3.3. Verzoeker voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing motieven betreffen inzake de ontvankelijkheid. Tevens stelt verzoeker dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat het niet opgaat om in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, een ander standpunt in te nemen inzake dezelfde pathologie. Verder wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing in strijd is met het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Ten slotte meent verzoeker dat het medisch advies van de arts-attaché niet werd toegevoegd aan de bestreden beslissing, zodat verzoeker de naam van de arts en de medische kwaliteit van dit advies niet kan nagaan.

2.3.3.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij meent dat de motieven van de beslissing ontvankelijkheidsmotieven betreffen. Zoals artikel 9ter van de vreemdelingenwet gold en geldt op het ogenblik van de bestreden beslissing, worden in § 3 van dit artikel de redenen opgesomd waarom de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard. Geen van deze redenen worden vermeld in de bestreden beslissing. Ook geen enkele van de redenen vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het indienen van verzoekers aanvraag, wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze verwijst naar de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer van het risico, van de beschikbaarheid van de behandeling in verzoekers land van herkomst, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Tevens onderzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo. Dit betreft duidelijk de gegrondheid van de aanvraag en niet de ontvankelijkheid. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de motieven van de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen.

2.3.3.2. De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorschrijft dat, nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, een ambtenaar-geneesheer een beoordeling maakt van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaart, brengt niet mee dat automatisch ten gronde wordt aanvaard dat verzoeker effectief lijdt aan een aandoening. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoeker erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

Door het ontvankelijk verklaren van de aanvraag wordt niet automatisch aanvaard dat verzoeker lijdt aan een aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt eerst verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en vervolgens wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

2.3.3.3. Een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat gericht is tot Belgen die naar het buitenland reizen, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar onderdanen van dat land. Deze reisadviezen hebben een algemene strekking en zijn bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers aan dat land. Verzoeker die de Kosovaarse nationaliteit heeft, kan zich niet dienstig beroepen op dit reisadvies in het kader van zijn beroep tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Uit de stukken van het dossier en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, blijkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 augustus 2011 aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Zowel het formulier van kennisgeving als de bestreden beslissing zelf vermelden dat de bijgevoegde gesloten omslag aan verzoeker dient te worden afgegeven. Deze gesloten omslag bevat het advies van de ambtenaar-geneesheer. Op het formulier van kennisgeving wordt boven de handtekening van verzoeker vermeld dat hij verklaart de bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat hij het advies van de ambtenaar-geneesheer niet heeft ontvangen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat, wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing worden het voorwerp en de inhoud van dit advies vermeld en wordt eruit geciteerd.

2.3.3.5. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing zou steunen op een foutieve feitenvinding of getuigt van kennelijke onredelijkheid.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET